

Bejaarden konden „thuis” instappen In Warmenhuizen herleefden herinneringen aan trammetje

Het was wel niet het oude „spreekje”, maar een echte trein, die de bejaarden vervoerden. Een uniek verschijnsel in deze contreien

WARMENHUIZEN, maandag

NEE, helemaal echt was het niet - heel wat van de ruim tweehonderd bejaarden die deelnamen aan de jaarlijkse trip hadden gedacht, dat het trammetje van weleer nog eens zou komen „opdraven” maar dat was niet het geval: bij het station van Warmenhuizen verscheen gistermorgen een zware diesellocomotief met een drietal personenrijtuigen. Dat was op zichzelf toch ook wel iets heel bijzonders, want een dergelijk treinstel was nooit eerder op het oude baantje. Toen het na het vertrek de overweg in de Oudewal moest passeren stapte de conducteur uit om met een rode vlag kracht bij te zetten aan de geluidsignalen van de locomotief. Zo ging het vroeger ook.

Conducteur Gerrit van Dok ook mee

Vroeger. Met wie zou men er beter over kunnen praten dan met de voormalige conducteur Gerrit van Dok uit Alkmaar? Hij is een bijna legendarische figuur voor de al wat ouderen die wel eens meereiden op de befaamde trammetjes die voor 1940 door de kop van Noord-Holland pufften: Schagen-Alkmaar, Alkmaar-Broek op Langedijk, Alkmaar-Bergen-Schoorl, Schagen-Van Ewijksluis en Schagen-Hoorn. Gerrit van Dok is 77. Hij was een jonge kerel van 24 toen hij zijn entree maakte bij de tram. „En nou ben

ik de laatste overlevende, de laatste der Mohikaren,” zegt hij en z'n ogen twinkelden. Heel wat deelnemers aan de Warmenhuizer bejaardentocht kwamen hem de hand drukken: „Dag Gerrit”, klonk het dan en Gerrit toevrede zomaar hun namen te voorschijn uit zijn kennelijk perfecte geheugen. Voor de dames had hij stevast hetzelfde complimentje in 't dialect van 't Geestmer ambacht: „Nou moidje, je benne nog altijd een begeerlijk happie.”

Gerrit van Dok had door al dat begroeten van oude bekenden bijna geen tijd om te verhalen over die glorieuze dagen van het trammetje dat in oorlogstijd af en toe clandestien ladingen aardappelen („We kochten een hele schuit tegelijk”) richting Alkmaar voerde. Eenmaal kwam het niet zo best af. Een edeelhebber in de smokkelarij werd gegrepen en draaide voor 'n maand „de kast” in. Zijn collega's zorgden niet alleen dat zijn vrouw en kinderen geen aardappelen tekort kwamen maar dat ze ook verder geen schade van de tegenslag hadden.

En hoe hij het vond deze reis te mogen meemaken? „Merakel”, zei Gerrit van Dok. Hij had voor deze gelegenheid een pet en een jas van een machinist geleend: „Dat zien ze hier toch niet”, onthulde hij.

En toen klonken er schrille fluitjes, liet de treinbestuurder zijn fluit afwisselend hoog en laag loeien en vertrok de laatste persontrein op het roemruchte traject Warmenhuizen - Alkmaar, nagewuifd door een heleboel Warmenhuizers die dit unieke moment niet wilden missen. Sommige deelnemers aan de trip naar de dolfijnen van Harderwijk hadden toen al meer dan een half uur glunderend voor de ramen van de wagons gezeten — stel je voor dat je bij zo'n gelegenheid te laat zou komen . .

GERRIT van DOK
...laatste overlevende...
(Foto Niestadt)